

Tình Yêu Quý Tộc

Chương 95 : Chương 95

Căn phòng tối om. Khói thuốc chầm chậm lan tỏa khắp căn phòng mang theo cái mùi hăng hắc khó chịu của nó. Bầu không khí cũng trở nên nặng nề, đè nén tâm trạng của con người không sao thoải mái được.

Ngồi trầm tư suy nghĩ, ông Sơn khẽ nheo mắt, nặng nề thở ra từng đợt khói thuốc trắng. Đạo này có quá nhiều việc diễn ra không suôn sẻ lắm khiến ông như già đi rất nhiều. Mái tóc ngày nào, giờ cũng đã bạc trắng cả ra.

Nghĩ tới đứa con gái bé nhỏ của mình, một thân một mình ở một nơi xa lạ không ai quen thân lòng lại đau nhói lên vì buồn bực. Tâm trạng vốn dĩ đã không tốt nay càng trở nên tồi tệ. Ông chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành xong hợp đồng này để có thể trả hết nợ rồi đón con bé đó về.

Mọi việc diễn ra hết sức thuận lợi, hoàn toàn không có một khó khăn hay cản trở nào. Ông cũng có phần nhẹ nhõm. Cứ đà này sẽ nhanh chóng thôi, dự án đầu tư này sẽ sớm hoàn thành thôi. Nhưng tại sao trong lòng ông vẫn không yên. Chẳng phải mọi việc đều đang trở nên quá dễ dàng sao? Không lẽ sắp có gì đó sẽ xảy ra? Không. Không, ông không thể nghĩ như thế được. Đây như là đặt cược cả một ván bài, làm sao ông có thể thua được. Ông không được phép thua.

Càng nghĩ lại càng bứt rứt không yên. Thời gian chuẩn bị dài cuối cùng cũng sắp đến lúc gặt kết quả. Ông phải chuẩn bị thật tốt, không được phép xảy ra sơ suất gì.

Cạch...

Cánh cửa phòng bật mở. Bà Nga bước vào, khẽ thở dài khi nhìn dáng vẻ mệt mỏi của chồng mình. Bao đêm ông đã trần trọc trên giường lo nghĩ về đứa con gái của mình. Trong đôi mắt của ông dường như lúc nào cũng phảng phất chút nét ưu buồn, khổ sở. Đã có nhiều lần ông trở về nhà với tình trạng say khướt. Thật khiến bà cảm thấy đau lòng.

Bà cũng biết, thân là trụ cột gia đình, có quá nhiều trách nhiệm đè nặng lên đôi vai của ông. Món nợ ụp đến, thì người vất vả nhất vẫn là ông. Việc đứa con gái của mình kí hợp đồng mà không bàn bạc với ông cũng khiến ông giận dữ lắm. Mặc dù la mắng con bé là ngu ngốc, thiếu suy nghĩ nhưng thật tâm là ông đang tự trách mắng chính bản thân mình kém cỏi, làm liên lụy tới gia đình.

Cũng may, nhờ lời hứa của ông giám đốc kia, ông mới cảm thay đổi chút ít. Ông bắt đầu nuôi hi vọng về món lời sau khi mọi việc kết thúc. Bà không phải là không tin tưởng chồng mình mà là sợ ông ấy quá nóng vội mà thiếu suy nghĩ. Nhưng có vẻ như mọi việc vẫn ổn, có lẽ, mọi việc cũng sắp kết thúc rồi.

Chậm rãi đi tới bên cạnh, bà cúi xuống ôm ông từ phía sau. Hơi ấm lan tỏa, nhẹ nhàng sưởi ấm chút trái tim lạnh lẽo vì mệt mỏi căng thẳng hàng ngày.

Ông Sơn cũng nhẹ nhàng vỗ về người vợ thân yêu của mình. Ông biết ơn bà nhiều lắm, người đã luôn sát cánh bên ông dù cho khó khăn như thế nào. Trong lúc như thế này, ông vẫn còn gia đình, vẫn còn nơi để

nghỉ mệt sau những sóng gió của cuộc đời.

- Mọi việc sẽ ổn thôi mà. - bà Nga thì thâm an ủi chồng mình.

- Ừ, cảm ơn em. - ông gặng cười. Ông cũng hi vọng như vậy. Mọi việc sẽ ổn thôi mà. Phải không?

.....

Tiếng nước róc rách chảy từ vòi hoa sen. Một người con gái chậm rãi bước đến cạnh bồn tắm rồi nhẹ nhàng chìm mình trong dòng nước ấm áp. Mọi bụi bẩn, khó chịu cũng dần biến mất.

Ngâm mình một lúc làm tâm trạng con người cũng khá khấm đôi chút. Đạo này có nhiều việc khiến cô cảm thấy rất bực bội. Chỉ cần nhìn thấy con bé ấy là đã thấy ghét rồi. Lúc nào cũng giả ngây để thu hút sự chú ý của con trai, đúng chỉ càng làm cho người ta thêm khinh bỉ. Hơn nữa nó còn dám đi quyến rũ cả người con trai ấy. Nó nghĩ mình là ai chứ? Đũa mốc mà chòi mâm xôi sao? Không, nhất định là không được rồi.

Hừ...càng nghĩ càng thấy bực bội. Hình ảnh của người con trai ấy mỉm cười với con bé ấy cứ ẩn hiện trong đầu làm cô như muốn phát điên lên. Con rắn ghen tị trong lòng cứ nghoe nguẩy không yên. Không...cô sẽ giữ anh ấy lại.

- Thưa cô chủ. - giọng nói trầm lạnh của một người đàn ông vang lên từ bên ngoài phòng tắm.

- Có chuyện gì? – Tiên bình thân đáp. Cô đứng dậy, khoác nhanh bộ đồ tắm rồi bước ra ngoài.

- Mọi việc đã chuẩn bị xong rồi thưa cô. – người đàn ông ấy kính cẩn trả lời.

- Vậy sao? Mọi thứ cũng nên bắt đầu rồi. – Tiên nhếch mép cười nhạt.

- Dạ vâng. – ông ta cúi đầu đáp.

Tiên đột ngột cất tiếng cười. Tất cả đã sắp xếp xong, chỉ còn việc thực hiện. Không biết lần này con bé đó sẽ chống trả như thế nào?

- Em không thể dừng lại sao? – giọng nói của một người con trai nào đó đột ngột vang lên khiến Tiên hơi giật mình bối rối.

Nhanh chóng lấy lại nét bình thân trên khuôn mặt, quay qua đáp lại người vừa mới xuất hiện ấy:

- Ai cho anh vào phòng con gái vào đêm hôm khuya khoắt như thế này chứ? – Tiên khẽ nhếch mép cười đáp lại.

- Mới bảy giờ thôi mà, hơn nữa anh đã được sự đồng ý của bố mẹ em rồi mà. Không phải sao? – người con trai đó tiếp tục lên tiếng.

- Hừ...anh cũng không thể tự ý như thế chứ. – Tiên bực dọc giậm chân tại chỗ.

Người con trai đó vẫn ung dung bước lại gần Tiên. Tự mình ngồi dựa lên thành ghế sofa, đối diện với Tiên. Anh khẽ nở nụ cười nửa miệng đầy ẩn ý với cô. Nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve vài lọn tóc xõa phía trước của cô, anh lên tiếng:

- Em vẫn kiên quyết thế sao? Không thể dừng lại à?

- Dừng lại cái gì chứ? – Tiên bực dọc hất tay của người con trai ấy ra rồi quay lưng bỏ đi.

- Em luôn lạnh lùng, kiêu kì như vậy. Anh thích nét đó ở em nhưng lần này có vẻ hơi quá xa rồi đó. – người con trai ấy cười nhạt.

- Hừ...nếu đã không giúp thì anh đừng đến đây nói những lời nhảm nhí ấy.

-

- Việc tôi đã quyết thì không từ bỏ, tất cả là do nó thôi. Đây chỉ là đáp trả. – Tiên tức giận đáp lại. Đôi mắt lóe lên chút tia độc ác, ghen tị.

- Em...

- Anh không giúp thì đừng có phá nó. Nếu không tôi sẽ không tha cho anh đâu. – cô lườm anh một cái.

Người con trai ấy bất lực thở dài. Anh đã từng hứa sẽ giúp cô làm bất cứ

điều gì cô muốn cho dù nó là việc gì. Mặc dù lần này có chút độc ác nhưng anh vẫn đồng ý giúp. Ai bảo ai yêu cô quá đến phát điên như thế này. Tại sao anh không thể dừng lại được thứ tình cảm ấy dành cho cô dù có thể cô đã thay đổi rất nhiều.

- Anh đã nói là sẽ giúp. - người con trai ấy lạnh lùng đáp.

- Tất nhiên, cảm ơn anh nhiều lắm. - Tiên nở nụ cười hài lòng.

- Em làm tất cả chỉ vì tên đó thôi sao? - anh hỏi.

- Không được nói anh ấy như thế? - Tiên trợn mắt tức giận.

- Tại sao lại phải hao tâm tổn sức vì một người mà không thêm chú ý tới em chứ?

Bốp...

Cái tát bất ngờ của Tiên khiến người con trai có chút choáng váng. Năm ngón tay đỏ hằn trên má của anh. Khóe môi nở nụ cười nhạt, không biết vì tức giận hay là vì buồn cười.

- Anh không được nói thế. Dành lại những gì thuộc về mình thì có gì sai chứ? - Tiên gằn giọng.

- Em thật ngốc nghếch... - anh bắt đầu thấy bực bội.

- Anh...

Lời nói bị ngắt quãng, anh thô bạo hôn lên đôi môi mềm mại của cô. Thô bạo hôn lên nó, bao nhiêu ghen tức, khó chịu như trút lên nó. Anh muốn trừng phạt cô. Mặc cho cô giãy dụa ra sao, anh vẫn nhất quyết không buông. Nụ hôn cuồng nhiệt dừng lại khi cả hai gần như nghẹt thở.

Ngay lập tức, Tiên đẩy anh ra, định giơ tay tát anh một cái nhưng lại bị anh bắt lại, giữ chặt lấy nó.

- Anh làm gì thế? Mau buông tay ra. - Tiên tức giận, vùng thoát khỏi sự kìm giữ của người con trai ấy.

- Anh sẽ giúp và cũng sẽ đợi cho đến khi em nhận ra điều tất cả những ngu ngốc em đã làm vì hắn ta. - giọng nói của anh chứa đựng đầy tức giận.

Không đợi Tiên nói thêm câu nào, anh lạnh lùng quay lưng bỏ đi để lại Tiên đứng một mình trong căn phòng tối ấy.

Khuôn mặt lộ rõ nét tức giận, khó chịu. Anh dám hôn cô sao? Ngay cả người con trai kia cũng chưa một lần chủ động làm thế với cô vậy mà anh dám sao?

Sáng sớm, trời đột ngột đổ mưa. Bầu trời âm u, ẩm ướt làm tâm trạng của con người có chút gì đó lười biếng, khó chịu và Xuân cũng không ngoại lệ. Cô cảm thấy không thoải mái lắm. Tại sao lại cứ có gì đó không yên trong lòng.

Lặng nhìn những giọt mưa đang tí tách rơi xuống, khẽ thở dài ngao ngán. Cô vốn thích mưa nhưng hôm nay lại không như thế.

Tít...tít...

Xuân giật mình vì tiếng chuông báo tin nhắn. Ai lại nhắn sớm như thế này?

Một ngày mới bắt đầu...Hãy đợi nhé...

Lời nhắn của một số điện thoại lạ. Rốt cuộc là ý gì? “Một ngày mới bắt đầu...Hãy đợi nhé...”. Đợi? Đợi điều gì chứ? Ai lại nhắn mấy câu như thế này cho cô. Nhắn nhầm sao? Chắc là thế nhưng mà...cô lại cảm thấy nó đang nhắn cho mình.

Lắc nhẹ đầu như muốn xóa đi dòng suy nghĩ vô lí của mình. Là vì tâm trạng không tốt nên cô suy nghĩ quá nhiều thế này sao? Ngốc thật.

Tít...tít...

Lại một tin nhắn đến nữa. Lần này là của Duy. Cô khẽ thở phào thoải mái.

Hôm nay trời mưa, anh tới đón em đi học. Anh đợi em ở dưới nhà lúc 6h30' đấy. Đừng có trễ đó.

Duy tới đón cô đi học sao? Lại còn 6h30' nữa. Sao hôm nay anh ấy đột ngột thế nhỉ? Trời mưa nên khiến anh quan tâm cô thế sao?

Em cảm ơn nhưng mà em tự đi cũng được mà.

Cô nhắn đáp trả lời rồi vội vàng cắt điện thoại đi nhưng lại có tin nhắn đáp trả. Duy trả lời nhanh thế sao?

Anh không thích để bạn gái của mình đi học một mình dưới trời mưa. Anh sẽ tới. Chuẩn bị đi.

Lời nhắn kiên quyết của anh, khiến có càng khó để từ chối. Cũng không sao phải không? Chỉ là đi học thôi mà.

Nếu anh muốn có thể tới sớm, dùng bữa sáng cùng mọi người. Em sẽ nói bác Kim chuẩn bị thêm một phần cho anh.

Cô gửi tin nhắn mới được một lúc Duy đã trả lời ngay.

Được. Anh sẽ tới sớm hơn. Đợi anh nhé. Gặp em sau.

Xuân mỉm cười. Đôi khi thấy anh cứ xử ân cần quá mức, không khỏi khiến cô muốn hiểu lầm. Cảm giác giữa anh và cô càng ngày càng giống như một cặp vậy. Thật ngốc nghếch khi nghĩ về điều đó như vậy.

Nghĩ tới hiểu lầm, cô chợt nhớ tới lời nói của Bằng. Hai má tự nhiên cũng nóng bừng lên. Cô lại nghĩ lung tung rồi.

Vội vàng xua đi tất cả để quay trở lại công việc thường ngày của mỗi buổi sáng. Dọn dẹp qua loa phòng của mình rồi nhanh chóng đi xuống nhà bếp chuẩn bị bữa sáng và đi đánh thức mọi người dậy.

.....

Duy đúng là người đúng giờ. Đúng 6h20' anh đã có mặt tại nhà Chính để dùng bữa sáng với mọi người. Mọi người kia đều có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy sự xuất hiện của anh, chỉ có Xuân là không vì cô là người mời anh ấy đến mà.

- Sao cậu lại đến vào sáng sớm thế này? - Vũ hỏi một cách ngái ngủ.

- Sao? Không thích à? Tự dưng muốn ăn sáng cùng mọi người thôi. - Duy cười tươi đáp lại.

- Đột nhiên nhớ sao? Lạ thật. Hèn gì hôm nay trời mưa to như thế này. - Vũ cũng vui vẻ trêu đùa.

- Cũng đúng. - Duy gật đầu tỏ vẻ suy tư đáp.

Nhìn điệu bộ của mọi người vào sáng sớm như thế, Xuân cũng thấy vui lây. Không biết có phải là do cô quá may mắn không? Được nhìn năm mỹ nam cùng ngồi một chỗ như thế này đúng rất dễ khiến người khác phải ghen tị.

- Nào mọi người ăn nhanh lên, sắp tới giờ đi học rồi. - cô mỉm cười chen vào cuộc nói chuyện của họ, đặt lên bàn từng món ăn cho bữa sáng.

- Em ngồi ăn cùng mọi người đi. - Phong lên tiếng.

- À...em...

- Ngồi xuống. - Duy không đợi cô lên tiếng mà kéo cô ngồi thẳng xuống ghế. Vốn định lên tiếng từ chối nhưng bắt gặp ánh mắt của anh và cả những người khác, cô đành ngoan ngoãn ngồi dùng bữa.

Bữa sáng kết thúc, Duy kéo Xuân đi thẳng một mạch ra xe.

- Này, cậu làm gì thế? - Phong lên tiếng.

- Đi học. Hôm nay trời mưa nên tớ muốn đón em ấy đi cùng. - Duy mỉm cười đáp lại.

- Vậy sao không đi cùng mọi người sao? - Triệt bất bình lên tiếng, cảm giác khó chịu khi nhìn thấy người con gái mình thích bị độc chiếm như thế.

- Này, như thế là không được rồi, chẳng lẽ cậu muốn em ấy bị đánh ghen sao? - Duy thông cảm cho suy nghĩ của Triệt.

- Nhưng...được rồi... - Triệt định phản đối nhưng đành im lặng, không phải là lời Duy nói không có lý.

Nói xong, Duy lẳng lẳng kéo Xuân theo mình ra xe trong sự ghen tị và khó chịu của những người con lại. Dù biết là tất cả chỉ vì muốn tốt cho cô nhưng vẫn có chút không cam tâm.

Kéo cô về phía chiếc xe Mercedes đen đang đợi ở ngoài rồi không ngần ngại đẩy cô vào trong trước khi kịp hiểu gì đã đóng chặt cánh cửa lại.

- Hôm nay anh không đi xe kia sao? - cô hỏi khi nhận ra đây không phải

là chiếc Lamborghini thường thấy anh đi.

- À, hôm nay tự dưng muốn đi xe này, nhờ bác tài chở như thế sẽ được ngồi với em. - Duy nhìn cô với ý cười.

- Anh... - Xuân trở nên lung túng một cách khó hiểu trước sự tốt bụng của anh.

Cốc...cốc...

Cả hai quay ra phía cửa xe, bắt gặp khuôn mặt điềm tĩnh của người con trai ấy. Duy có chút ngạc nhiên nhưng vẫn vui vẻ vươn người ra mở cửa.

- Có chuyện gì sao? - Duy lên tiếng hỏi.

- Tớ có thể đi nhờ xe được không? Hôm nay tớ muốn tới lớp sớm một chút. - Băng bình thản trả lời.

- Tất nhiên rồi, phải không em?

- Vâng...vâng ạ... - Xuân bối rối, gật đầu lia lịa.

Băng cười nhẹ rồi nhanh chóng leo lên xe. Ngay khi chiếc xe vừa lăn bánh, Xuân chợt nhận ra cái tình trạng của mình. Không biết vô tình hay cố ý mà cô lại ngồi giữa cả Băng và Duy. Mặc dù chiếc xe khá rộng rãi nhưng cô lại cảm thấy có chút gì đó nóng bức, ngượng ngập. Cả hai người con trai ngồi cạnh cô đều đang hướng ánh mắt về một phía nào đó nhưng tại sao cô lại có cảm giác là họ đang quan sát mình?

Bàn tay vô thức nắm chặt lại, ngồi ngoan ngoãn không dám nhúc nhích. Không phải đây là lần đầu tiên cô đi cùng họ nhưng lại là lần đầu ngồi cùng một chiếc xe với hai người này. Một người cô luôn quý mến và gần gũi. Một người cô luôn ngưỡng mộ, khâm phục. Cả hai cô đều dành cho họ một sự kính trọng đặc biệt trong lòng. Hơn nữa điều khiến cô bối rối không đơn thuần chỉ là vì tình cảm mình dành cho họ mà còn vì sự thay đổi nào đó trong họ.

Duy dường như quan tâm cô hơn, thường xuyên nói chuyện và ở bên cạnh cô hơn. Còn Băng...còn anh thì sao? Lời nói đêm giao thừa của anh vẫn còn mãi luẩn quẩn trong đầu khiến cô chỉ càng ngày càng rối bời. Cô không dám suy nghĩ quá nhiều về nó. Cô không đủ dũng cảm để nghĩ về nó. Cô tự ti về chính bản thân mình, một con người hết sức bình thường nhưng còn anh như một chàng bạch mã hoàng tử mà biết bao người mơ ước.

Cô không phải là lọ lem. Hoàng tử chỉ dành cho công chúa. Có lẽ Tiên mới thực sự thích hợp với anh. Họ cùng một thế giới còn cô thì không. Dù biết là thế nhưng lòng vẫn có chút nhói đau khi nghĩ về điều đó. Thật mâu thuẫn khi vừa muốn từ bỏ tình cảm đó vừa muốn níu kéo nó để nó ngày một ngày hai nảy nở trong tim.

Tình cảm lại càng mâu thuẫn hơn khi nó cứ giằng co mãi không yên giữa anh và Duy. Giữa cô và Duy có sự đồng cảm, yên bình mỗi lần ở bên nhau. Còn với anh lại là cảm giác tối lỗi, né tránh và bối rối. Dù biết Tiên đã ngỏ lời và thích anh lắm nhưng lại cứ mãi mê ngóng theo một cách tò mò, hồi hộp và ngốc nghếch.

- Chú ơi, dừng xe lại cho cháu được không? - Xuân đột ngột lên tiếng.

Chiếc xe cũng vì thế mà bất ngờ dừng lại.

- Có chuyện gì thế? Còn một đoạn mới tới trường mà. - Duy ngạc nhiên

hỏi.

- Em đi bộ được rồi. Trời cũng tạnh mưa rồi mà. - cô mỉm cười đáp lại rồi vươn tay ra định mở cửa nhưng lại bị tay Duy giữ lại.

- Em định làm gì thế? Sao lại muốn xuống xe? - Duy có chút khó hiểu.

- Em...em muốn đi tản bộ một chút. - cô ấp úng khi nói về lí do.

- Em...

- Không sao đâu mà. - cô trấn an anh rồi đẩy tay anh ra để mở cửa. Không đợi anh nói thêm câu gì, cô trèo vội qua người anh và đi xuống. Vừa chạm chân xuống cô đã chạy một mạch thật xa khỏi chiếc xe đó.

Xuân cũng không hiểu vì sao cô lại cư xử như thế? Có phải là quá ngớ ngẩn, ngốc nghếch và vô lý không? Cô phải làm sao bây giờ?

.....

Ngay khi bóng của Xuân vừa khuất, để lại bầu không khí kì lạ trên xe. Cả hai người con trai đều cảm thấy lúng túng trước hành động của người cô gái đó. Họ đã làm gì sai sao? Muốn ở cạnh người mình thích thì có gì sai sao? Tại sao họ lại thấy cô đang muốn chạy trốn khỏi họ, khỏi tình cảm của họ. Nó nặng nề thế sao?

LINK Truyện:

Tình Yêu Quý Tộc <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/tinh-yeu-quy->

[toc-1353041.html](#)

LINK Chương này:

Chương 95

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/tinh-yeu-quy-toc-1353041/chuong-95.html>